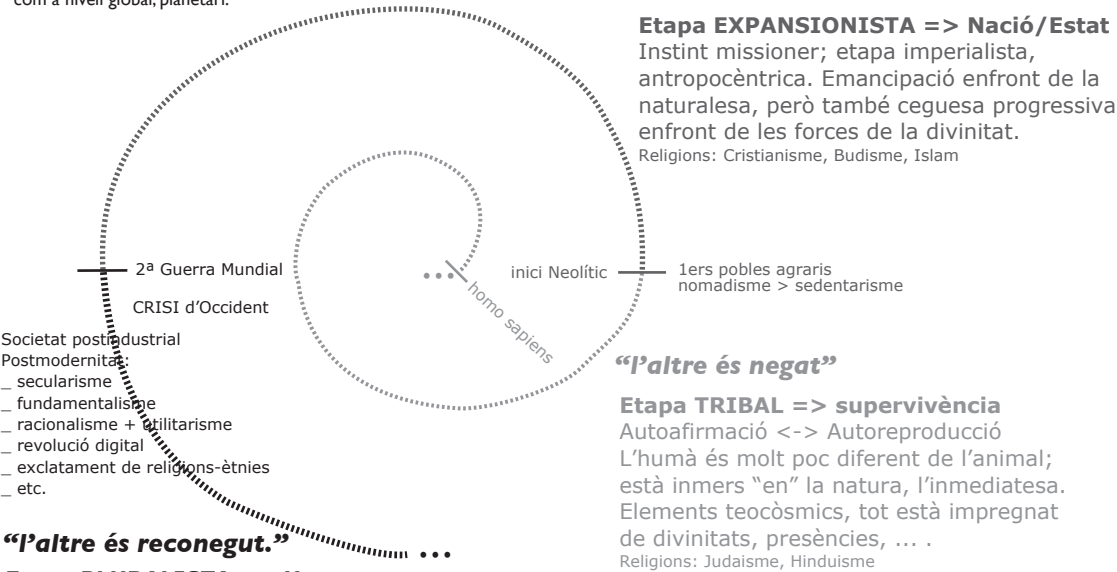

Etapas evolució de l’“humanitat”
les 3 etapes coexisteixen tant en el nostre interior
com a nivell global, planetari.

III. Possibilitats i oportunitats del temps que vivim

1.3 En quin moment crec que ens trobem en el diàleg interreligiós?
Abans de les baseroles, als inicis, en les bases...; hi ha un desig, una búsqueda, un voler descobrir a l’altre, En l’evidència de la necessitat de pau i respecte individual, local i global.

2.3 Quin són els impassos (atzucats)?

La prepotència, la manca d’autenticitat, l’aferrament al poder, la por, la rigidesa de jerarquies i dogmatismes, l’afeixugament burocràtic de les institucions, les lleis, la manca de maduresa.
"Sols necessitem un pam de seny, un pam de terra i el nostre amor etern." Frai Marc (Poblet).

3.3 Per on creus que s’hauria d’avançar?

En el creixement de la pròpia persona: "Començar a partir del nostre propi metre quadrat."
En educació i pedagogia: "Pensar cadascú amb el seu propi cap", i en el respecte a la diversitat...
En aprofundir en les llengües i tradicions sense imposar cap cosmovisió, ni origen, ...
En reconèixer aspectes i continguts comuns a totes les religions ("Allò essencial és invisible").
En el compromís social: projectes, propostes, grups de treball, trobades, gestos, signes...
En ser agosserats per crear espais oberts de pregaria inter i transreligiosa.
En la creació de xarxes per al trasvassament d’experiències, informació, coneixements, etc.
En la consciència i necessitat del respecte, del donar-rebre i de la Pau Mundial.

I. Presa de consciència del fet religiós actual:

1.1 En la cultura actual és dona una crisi de les religions però no de la recerca espiritual? Diferència entre religió i espiritualitat.
RELIGIÓ és allò que uneix als éssers humans més enllà de les creences i cultes particulars de cada tradició o església; és quelcom que relliga la relació amb mi mateix, amb els altres i amb l’entorn; és un ajut en el camí o búsqueda transcendent de cadascú, quelcom que t’obra a viure en comunió.
ESPIRITUALITAT és l’impuls transcendent, quelcom innat, la necessitat de cercar el sentit transcendent, absolut, Creixement espiritual és el procés que fa un humà per a reconèixer i realitzar la seva essència, anomenis Déu, Esperit, Ser, Amor, Llibertat, Llum, Alà, Atman, Buda, Tao, o com es prefereixi. La **CRISI** de les religions no implica necessàriament crisi de l’espiritualitat en si mateixa, ja que aquesta es manifesta sempre de maneres diferents segons cada temps històric. Si però que l’accent materialista de la cultura occidental actual sembla haver menguat o ocultat el sentit i utilitat de l’espiritualitat... .

1.2 OBSTACLES per a la recerca espiritual o per desenvolupar el sentit del transcendent: **La ignorància** de l’ego vers el Ser o desconeixement de si mateix, i **les inèrcies** o tendències mentals i emocionals que perpetuen hàbits i costums ja innecessaris i fins hi tot absurds. Les pors, els prejudicis, les resistències, els aferraments, l’arrogància, la manca de coherència,

1.3 En el diàleg interreligiós, què és el més gratificant i què més ingrat?
Gratificant és l’escoltar i apendre de l’altre, el veure i sentir que tot és una unitat, el reconèixer-se des de l’ànima, sentir-se ‘humans’ vinguem d’on vinguem, el Silenci compartit més enllà de qualsevol forma o manifestació, la PAU en reconèixer i sentir l’essència del que som i de tot el que és.
Ingrat és l’arrogància o manca d’humilitat, el no reconeixement de l’altre en la seva veritat, la manca de respecte, ...

1.4 Experiències concretes de trobada amb una altra religió o amb creients d’altres religions; en què he estat enriquit i en què interpel.lat?
Enriquit en la fe, en la mirada i el cor, en veure que totes les llengües parlen del mateix, en la comprensió del misteri i l’alliberament de l’ignorància, ...
Interpel-lat quan un és creient sense pertànyer a cap religió concreta, quan no tens una etiqueta que et defineixi. Ser un “homless” espiritual per alguns és no ser ningú, o no ser vàlid o verdader, res més lluny del que és ésser lliure i viure en llibertat el sentiment religiós.

II. Pors i reticències

1.2 Puc comprendre les actituds defensives i ofensives dels altres?
Puc comprendre a l’altre si em comprenc a mi mateix. El desconeixement d’un mateix i de l’altre, les projeccions que fem de l’altre (l’esperar que et donguin el que desitges), la inseguretat pròpia, l’arrogància, el no saber rebre..., són causa d’actituds defensives.

2.2 A què poden tenir por els que senten por?

Por a allò desconegut d’un mateix, a les entranyes, a l’alteritat, a perdre la identitat, al desfonament d’allò que hom té per inalterable o cert, por al mateix fet obrir-se, de ser lliures interiorment. Normalment la por és de la ment, por a disordre’s, esvair-se en el Ser.

2.3 Quines són les meves pors i els meus bloquejos?

Por a que et qüestionin qui ets, a la soletat, al buit interior, a la mort, a deixar anar, a l’ego, a confondre lo il·lusori amb allò real (manca o falla del discerniment), al dolor...
Hi ha por per no mirar el problema. "La gran por és deixar-nos envair per la por".
Bloquejos: la por en si mateixa en qualsevol de les formes que es presenti, el reaccionar amb excés de foc-ego, la intolerància, l’excés d’autoexigència, el desconeixement... .